

Til D.

Ved Artikel 5 i Bernerkonventionen af 1886 gaves der Forfatterne Eneret til Oversættelse af deres Værker i 10 Aar; ved Parisertillægsakten af 1896 udvidedes Retten til at gælde ligesaa længe, som Retten til det originale Værk varer, saafremt Forfatteren inden Udløbet af 10 Aar fra Værkets første Offentliggørelse har foranstaltet en Oversættelse til det Sprog, for hvilket Beskyttelsen fordres, hvilken Regel ogsaa gælder i dansk Ret i Henhold til § 4 i Lov 29. Marts 1904. Berlinerkonventionens Artikel 8 har nu gjort Skridtet fuldt ud, idet Retten til Oversættelse er stillet paa ganske lige Fod med Retten til uforandret Gengivelse. Denne fuldstændige Ligestilling synes fuldtud berettiget, idet en Gengivelse af en Forfatters Værk i et andet Land end hans Hjemland netop hyppigst vil ske gennem Oversættelse, sjældnere i en Udgave paa Forfatterens Hjemlands Sprog, hvorfor der, hvis han skal sikres imod, at andre i Udlandet udbytter hans Værk, ogsaa maa gives ham fuld Eneret til Oversættelse. Mod den nu gældende Regel, efter hvilken der — som fornævnt — til Forfatterens Beskyttelse kræves, at han inden 10 Aar efter første Offentliggørelse foranstalter en Oversættelse til det paagældende Sprog, har der — saa vidt vides — hverken her eller i Udlandet været rejst Anker, og navnlig ses der ingen Besværinger at være fremkomne fra Forlæggerens Side; og det yderligere Skridt, der nu foreslaas foretaget, vil sikkert ikke heller kunne mødes med nogen berettiget Modstand, idet den reelle Forskel ikke er synderlig stor, saa vist som alle betydeligere Forfatters Værker nu om Dage sikkert ville være oversatte inden Udløbet af de 10 Aar og altsaa allerede være beskyttede efter den nu gældende Regel. Man har derfor ikke næret nogen som helst Betænkelighed ved ogsaa for dansk Rets Vedkommende i den ændrede Form af § 4 at foreslaa Oversættelsens fuldstændige Ligestilling med den uforandrede Gengivelse. Formelt kunde der maaske indvendes, at man da lige saa godt helt kunde slette Paragrafen og blot optage Ordet »Oversættelser« i Lovens § 13. Men saavel af historiske som af praktiske Grunde — derunder Hensynet til at bevare Paragrafernes Rækkefølge — har man anset det for rettest at bibeholde Paragrafen i ændret Skikkelse. Nogen udtrykkelig Bemærkning om Oversættelse fra een Mundart til en anden er efter *alle* Oversættelsers

Ligestilling med den uforandrede Gengivelse overflødig.

Til E.

Den ændrede Affattelse af § 5 indeholder for Oversætterens Vedkommende intet reelt nyt, men er blot foranlediget ved Ændringen af § 4. Ogsaa efter den nu gældende Ret har Oversætteren for sin Oversættelses Vedkommende samme Ret som Forfatteren, hvorved bemærkes, at dette ogsaa gælder med Hensyn til den utilladte Oversættelse, naturligvis begrænset af Forfatterens Ret; det var jo nemlig muligt for Oversætteren, at han senere kunde opnaa Forfatterens Samtykke, eller at han kunde vente med at offentliggøre Oversættelsen, til Tiden for Forfatterrettens Beskyttelse er udløbet. At man dernæst i Overensstemmelse med Berlinerkonventionens Artikel 2, 2det Stk. ogsaa i Paragrafen har optaget Beskyttelse for Dramatiseringer, Bearbejdelser og Overførelse til levende Billeder, er kun en simpel Konsekvens af den Betragtning, der i Paragrafen giver sig Udtryk med Hensyn til Oversættelser.

Til F.

Efter Ordene i § 6, 2det Stk. — saaledes som denne § er affattet i den nu gældende Lov — vil det kunne ske, at Bestemmelsesretten tilkommer Ægtefællen, selv om denne ikke er Medarving f. Eks. fordi Forfatterretten i Følge testamentarisk Bestemmelse er overgaaet til andre Arvinger, hvilket jo gyldig kan ske, for saa vidt Arveladeren ikke ved denne Disposition har grebet ind paa Tvangsloddens Omraade; men dette Resultat, at Ægtefællen saaledes skulde fungere som Opmand i en den i og for sig ganske uvedkommende Tvist mellem Arvingerne, synes ganske unaturligt og stridende mod Lovens Tanke, hvorfor man ogsaa har foreslaaet Paragrafen givet en saadan Affattelse, at Ægtefællen netop kun faar Bestemmelsesretten, *naar* den er Medarving.

Reservationen med Hensyn til den fraskilte eller fraseparerede Ægtefælle bliver da overflødig, idet saadan Ægtefælle netop ingen Arveret har, med mindre Forfatteren — hvad der iøvrigt vist vil være yderlig sjældent — ved Testamente har tillagt sin fraskilte eller fraseparerede Ægtefælle Arveret eller Medarveret til Forfatterretten, men i dette sjældne Tilfælde bør saa ogsaa Bestemmelsesretten være hos hende.

I samme Paragrafs 5te Stykke foreslaar man Ordene »paa hvilken Maade«